

diføt nyt

68

Global Scaling
Hartmut Müller
besøger Danmark

Bearden får patent på MEG

Videnskabeligt bevis -
Hvad er det værd?

Bog anmeldelse:
»Selvfølgelig
er der UFO'er«

TESLA:
Stjernekrig anno 1940

Eksperimenter med
»lifteren«

Fusion i acetone

NR. 68.1 / MAJ 2002

KR. 25,-

DANSK INSTITUT FOR ØKOLOGISK TEKNIK

Hartmut Müller i København

I den gamle sporvognsremise i Århusgade, holdt dr.rer.nat. Hartmut Müller interessen fangen hos de mange tilhørere ved mødet den 19. marts 2002.

Af Anders Heerfordt

Hartmut Müller er født i Østtyskland. Han har en naturvidenskabelig uddannelse og har arbejdet – som naturligt er for en østtysker – i Sovjetunionen på forskellige forskningsprojekter. Hartmut arbejdede centralt med at koordinere en række hemmelige sovjetiske forskningsprojekter inden for alternativ fysik i perioden ca. 1982-1991 og var bundet af et tavshedsløfte frem til 1999. Han arbejder nu i det nyoprettede *Institute for Space-Energy-Research* i Wolfratshausen nær München med at offentliggøre og videreudvikle forskningsresultaterne fra de tidligere hemmeligtstemplede projekter. Han har det princip, at han ikke direkte vil udvikle våben.

Logaritmisk regelmæssighed

Han begyndte med at studere en lovmæssighed for en gruppe elementarpartikler ved navn baryoner. Disse partikler har forskellig masse, men når man afbilder masserne på en logaritmisk skala, så optræder de med en fast afstand mellem masserne. Dette fænomen var kendt i slutningen af 1960'erne og blev kaldt *Scaling*.

Det var Hartmuts tanke, at denne regelmæssighed måtte være mere generel, og den måtte gælde for andre elemen-

tarpartikler. Han viste, at regelmæssigheden gjaldt alle elementarpartikler. Hvis man f.eks. brugte protonens masse som grundenhed på en logaritmisk masseskala, så var der et system i, hvor elementarpartiklernes masse optrådte på skalaen. Groft sagt så var der stabile områder ved en række masser, hvor den næste række i massen var lig den forrige multipliceret med ca. 2,78. Systemet tillod også, at man beregnede partiklernes stabilitet.

Hartmut offentliggjorde sine undersøgelser over elementarpartikler i 1982 i Sovjetunionens Videnskabsakademi.

Ifølge Hartmut bør der være 19 relativt stabile elementarpartikler, hvoraf vi kender nogle, f.eks. protonen, neutronen og elektronen. Andre af de 19 elementarpartikler er endnu ikke opdaget som f.eks. en partikel med massen 66 teraelektronvolt.

En amerikansk ekspedition til Ten-Xiang-området i Himalaya i 1978 studerede kosmisk stråling højt oppe i bjergene og fandt her tegn på en stabilitet i et område lidt under 100 teraelektronvolt, hvilket Hartmut ser som en svag bekræftelse af partikelberegningerne.

Hartmut fandt, at hvis man afbilder isotopmasser på en logaritmisk skala, så finder man igen, at der er stabile områder, der ligger med fast afstand på skala-

en. Således forudsiger beregningerne, at grundstoffer med atomnummer omkring 110 vil være relativt stabile, dvs. omtrent så stabile som uran.

Sammenhængen mellem stabilitet og masse kan også give nye indsigter i kemien, f.eks. i de katalytiske egenskaber af platinmetallerne. Man kan udarbejde et alternativt periodisk system, der bygger på isotopmasser, og som i nogen grad kan bruges til at forudsige grundstoffer-nes kemiske egenskaber.

Global Scaling

Sammenhængen mellem masse og stabilitet er overraskende generel. I 1983 offentliggjorde den russiske forsker Tshichlenko undersøgelser over arternes fysiske størrelse. Naturen foretrækker bestemte størrelser og undgår andre. Tshichlenko fandt også, at den næste

foretrukne størrelse var lig den forrige multipliceret med ca. 2,78.

Planeterne omkring solen udviser også en regelmæssighed, som viser, at bestemte afstande fra solen er foretrukne. Det gælder også for masserne i vores solsystem, at de ligger i disse stabilitetsområder, som naturen foretrækker.

Teorien om sammenhængen mellem masse og stabilitet har altså et stort gyldighedsområde. Den gælder for universets mindste partikler og for de store himmellegemer. Den gælder for dødt stof og for levende organismer.

Hartmut kalder teorien *Global Scaling*, opkaldt efter baryonernes *Scaling*, og *Global*, fordi teorien er så altomfattende.

Da regelmæssigheden er så generel i sin gyldighed, kan den vanskeligt forklares på anden måde end ved at universets baggrund er i stående svingninger, så alt i universet er påvirket.

Man kan forestille sig, at universet er opfyldt af et usynligt baggrundstof, en

Hartmut Müller forbereder sig til aftenens foredrag i 'Østerbrohuset' 19.03.02.

Foto: Anders Heerfordt

æter, og at æteren er i stående svingninger. Så er der knudepunkter i svingningerne, hvor stoffet kan samle sig mere stabilt. Der vil også være massestørrelser, hvor partiklerne er mere stabile.

Stående svingninger på en violinstreng hænger på simpel måde sammen med strengens længde. Der er en grundfrekvens og et antal oversvingninger med frekvenser, der er multipla af grundfrekvensen.

Universets stående svingninger er mere komplicerede. Hvis man afbilder svingningerne på en logaritmisk skala, så svarer deres knudepunkter til primtalenes fordeling på tallinien.

I 1800- og begyndelsen af 1900-tallet var det almindeligt at tale om æteren. Einstein foreslog at afskaffe æteren, og denne ide har de fleste fysikere desværre taget til sig i en sådan grad, at det i dag er kætterisk at tale om æteren. Men Hartmut mener, at de stående svingninger bør forklares som svingninger i æteren. Æteren er grundlag for både tyngdekraften og de elektromagnetiske kræfter. Universets stående svingninger kan forstås som en art tyngdesvingninger, mere beslægtet med tyngdekraft end med elektromagnetisme.

G-element

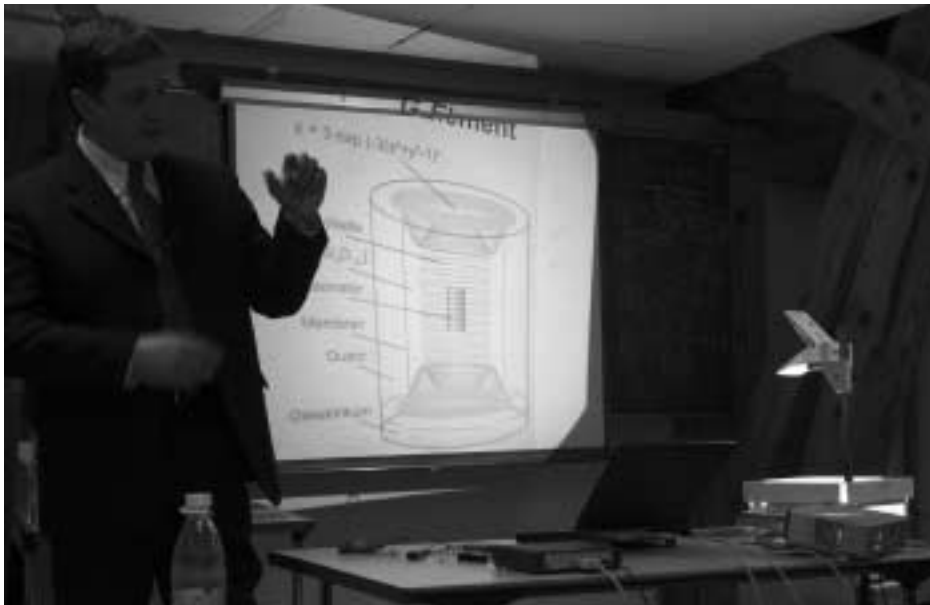
Naturligt forekommende piezoelektriske materialer kan omforme tyngdesvingningerne til elektriske signaler. Hartmut bruger forsterit, som er et svagt grønligt mineral, der tilhører olivingruppen. Forsterit er meget blødt og kan pulveriseres med en almindelig fil. Til omformning af tyngdesvingninger bruges en bestemt kornstørrelse, så pulveret sigtes gennem fintmaskede sigter, som udvælger den rigtige kornstørrelse.

Hartmut har udviklet en modtager for tyngdesvingninger, som han kalder *G-element*. Man kan også kalde det en gravi-elektrisk transducer. G-elementet er en slags kondensator bestående af to metalelektroder, hvorimellem der er to isolerende lag. Det første og vigtigste lag består af tørt forsteritpulver. Det andet lag består af kvartspulver. Lagene er adskilt af en pap-membran.

G-elementet er opbygget i en metal-dåse købt hos en købmand. Dåsen er den ene elektrode. Et æggebæger købt i en køkkenforretning udgør den anden elektrode. Æggebægeret er isoleret fra metaldåsen med en gummiring. Kondensatoren vil give et svagt signal, noget mindre end en millivolt. Forsterit er lidt vandsugende, og hvis pulveret bliver fugtigt, så kortslutter det signalet. Pulveret skal derfor være godt tørret, og G-elementet skal være hermetisk lukket, så luftens fugtighed ikke får adgang.

De enkelte forsterit-krystaller kan opfattes som små batterier. Hvis de ligger hulter til bulter, så vil spændingerne fra de små krystaller ikke adderes. Hvis krystallerne ordnes, så de alle vender ens, så kan de mange små spændinger adderes, og man kan få et større signal. Hartmut ryster krystallerne på plads ved at behandle dem i 10-15 minutter med en elektromagnet.

Elektromagneten består af en permanentmagnet, hvorom der er viklet en spole. Igennem spolen sendes pulserende jævnstrøm, der er således rettet, at den forstærker permanentmagneten. Frekvensen kan f.eks. være 40 kHz for store G-elementer og mindre for mindre G-elementer. Når krystallerne er rystet på plads, så kan man fjerne elektromagneten.

I lyset fra overheadprojektoren forklarer Hartmut Müller om teorien bag G-elementet.

Foto: Jan Koed

G-kommunikation

G-elementet afgiver et svagt elektrisk signal og kunne derfor måske opfattes som en lille evighedsmaskine. Men energien er lille og ikke praktisk anvendelig. Den største energi Hartmut har fået ud af et G-element var 200 milliwatt ved 2 volt fra et 6 kilogram tungt element. Energi-afgivelsen er konstant, dog noget afhængig af f.eks. månefasen. Hvis omgivelserne er elektrisk støjende, så kan de overdøve det svage signal.

Signalet forstærkes op og analyseres. Det indeholder bestemte frekvenser, som er universets grundfrekvenser. Disse frekvenser danner ikke en harmonisk række som overtonerne fra en violinstreng, men et mere kompliceret mønster af logaritmisk art. En af de lavere frekvenser er 5 Hz. Højere frekvenser er bl.a. 101 Hz, 2.008 Hz og 40 kHz.

G-elementet er en gravi-elektrisk transducer. Det kan omforme tyngdesvingninger til elektriske signaler. Hartmuts arbejde er dermed en forlængelse af Townsend Browns undersøgelser over den petrovoltaiske effekt og hans studier af bariumtitanat-kondensatorer og deres vekselvirkning med tyngdefelter.

G-elementet kan også bruges til at sende tyngdebølger med, eller rettere: det kan bruges til at påvirke eller modulere de stående tyngdesvingninger. Den eneste modulation, der virker, er fasemodulation af oversvingninger af de stående svingninger. Hvis man f.eks. har to G-elementer, der er afstemt til en stående svingning på 5 Hz, så kan man lave en 10 Hz fasemodulation med det ene G-ele-

ment. Denne fasemodulation kan modtages med det anden G-element.

Med så lav en frekvens som 5 Hz kan man dårligt sende andet end morsesignaler. Men med de højere frekvenser, kan man overføre tale mellem to G-elementer. Man kan ikke samtidigt sende og modtage med et G-element, så hvis man ønsker en *full-duplex* telefonsamtale, hvor begge parter kan snakke i munden på hinanden, så er der brug for fire G-elementer, to par, der arbejder på to forskellige frekvenser.

Tyngdebølgerne opfører sig meget anderledes end elektromagnetiske svingninger. De udbreder sig med en langt højere hastighed. Tyngdebølgerne er ikke energikrævende. Med nogle få milliwatt kan man sende fra én verdensdel til en anden. Så energiforbruget er måske en million gange mindre end ved en tilsvarende radioforbindelse. Tyngdebølgerne passerer fint gennem tykke stålplader, der effektivt stopper elektromagnetisk stråling. Afstande synes ikke at være noget problem for tyngdebølgerne. Man modtager dem tilsyneladende lige så godt eller bedre på en afstand af 20.000 km som på en afstand af 20 km.

Nødssendere

G-elementet giver store muligheder for nye former for kommunikation, men det er svært at komme ind på markedet med en ny opfindelse. Hartmut forsøger sig med en nicheproduktion af nødssendere. Han vil bygge en nødssender på størrelse med en tyvekronemønt. Sådant en nødssender vil være værdifuld for f.eks. bjergbestigere eller andre friluftsmennesker, der bevæger sig langt ude i naturen, hvor man ikke så nemt har telefonforbindelse til civilisationen. I en livstruende

nødssituation kunne den nødstedte i ødemarken tage sin mini-nødssender frem og tilkalde hjælp.

Systemet er blevet afprøvet over stor afstand. En mini-nødssender blev aktiveret i Australien, og signalet blev opfanget i Tyskland. En tilsvarende radiokommunikation ville have krævet en satellit-telefon.

G-elementerne er i dag udstyret med en automatisk finafstemning. Et G-element har ligesom en kvartskrystal en grund-resonansfrekvens. Denne frekvens er lidt temperaturfølsom, hvorfor den automatiske finafstemning er nødvendig for at kompensere for temperatursvingninger.

Signalerne mellem to G-elementer rejser med en hastighed, der er langt højere end lysets. Noget tyder på, at signalerne bevæger sig i andre dimensioner end vores kendte tre dimensioner. Muligvis bevæger de sig et stykke, før de finder et sted, hvor de kan forlade vores tre dimensioner for at dukke op i nærheden af modtageren og rejse det sidste stykke af vejen.

Bio-guard

Hartmut mener, at tyngdesvingninger har en stor betydning for levende organismer. Mens elektromagnetiske svingninger i almindelighed har en stressende og skadelig virkning på organismer, så kan tyngdebølgerne have en gavnlig virkning. Hartmut har konstrueret en lille tyngdebølgesender, som man kan bære på sig og som omgiver organismen med tyngdebølger af gavnlig art. Derved kan man modvirke de skadelige virkninger fra elektromagnetiske apparater i omgivelserne. Den lille tyngdebølgesender sælges gennem tidsskriftet

raum&zeit. Mange købere har skrevet breve og takket for den hjælp, de har haft af det lille apparat.

Nogle biologer mener, at tyngdebølgerne muligvis anvendes af den menneskelige organisme til forskellige formål. Langtidshukommelsen er muligvis lagret i æteren som en slags svingninger, og tyngdebølgerne bruges muligvis også til en slags underbevidst kommunikation mellem mennesker. Tanker er muligvis fysisk set en slags tyngdebølger, og tankeoverføring er muligvis en form for kommunikation, som er analog med G-element-kommunikationen. Måske kan man en dag sende tanker med G-elementer...

Hartmut mener, at elektromagnetiske svingninger er en speciel form for tyngdesvingninger. Det forekommer ham sandsynligt, at man med specielt opbyggede elektriske spoler kan producere tyngdesvingninger og lave kunstig tyngdekraft, men han har ikke haft tid til at beskæftige sig med det.

Hartmut mener i øvrigt, at tid er et subjektivt fænomen, som fysisk set hænger sammen med æterstrømninger. Tidens gang påvirkes af æterens strømninger. Hvis man kunne styre æterens strømninger, så ville man også kunne styre tidens gang.

Ifølge Hartmut er der næsten uendelige muligheder for at udvikle ny teknologi på grundlag af *Global Scaling* teorien. Men i den nære fremtid vil han koncentrere sig om at udvikle den lille nødsender. ■

Biografiske noter

Sin store kærlighed til naturen arvede dr. Müller fra sin far, der var forstmand. Fra han var ganske lille, havde faderen fortalt ham om naturens utrolige kreativitet og mangfoldighed. Denne naturopfattelse kombineredes med en tidligt udviklet trang i ham til at søge efter de universelle love, som dr. Müller fornemmede måtte være i kraft bag alle naturens processer. Det stod fra begyndelsen klart for ham, at disse love måtte være de samme som fysikkens love.

Hans higen efter viden og hans disciplinerede adfærd gjorde ham til lærernes yndlingslev, og de gav ham nogle gange lov til at undervise resten af klassen. Dr. Müller elskede at lære og dele sin viden med andre i skolen. Hans resultater gav ham tilsvarende gode karakterer, og han var en af skolens bedste elever.

I sin fritid lærte han at spille violin (han gik 10 år i musikskole). Det gjorde det muligt for ham både at studere harmonilovene og vibrationsprocesserne. Allerede på dette tidspunkt var han interesseret i stående bølger, og hvordan man matematisk beregner ikke-homogene oscillationer. Som en følge heraf opdagede han Leonard Eulers arbejde, hvis geni og kreativitet fascinerede ham.

Dr. Müller studerede i Skt. Petersborg – netop den by, hvor Leonard Euler opnåede sine største resultater, og hvor erindringen om ham endnu i vore dage holdes i hævd. Dr. Müller læste fysik, matematik, psykologi, filosofi og fysiologi. Også her tog han eksamener med udmærkelse. Ved siden af sine forskellige studier kvalificerede han sig til at fungere som universitetslektor (professor).

Men fra 1982, da han udviklede sin teori, *Global Scaling*, blev han mødt med en afvisende og mistænksom holdning af de videnskabelige autoriteter ved universitetet. Mistilliden voksede yderligere, da dr. Müller i al hemmelighed – ved at anvende beregningsreglerne i *Global Scaling* – forudså produktionsdata fra en kuglelejerfabrik og derefter offentliggjorde resultaterne. Nu blev han mistænkt for spionage. Samtidig blev det akademiske miljø i Moskva opmærksom på ham og gav ham mulighed for at bevise sine teori inden for andre områder.

Fra nu af begyndte tingene at udvikle sig hurtigt. Han blev tildelt en akademisk grad i anvendt matematik fra Ruslands Videnskabsakademi og sendt fra det ene universitet til det andet og videre til det næste akademiske institut, altid med det formål for øje, at anvende sin *Global Scaling* teori. Som ingen anden opnåede han på denne måde en indsigt i de allervigtigste og nyeste forskningsresultater inden for den russiske videnskab. Den moderne russiske naturvidenskab – i kombination med teorien om *Global Scaling* – er *år* forud for Vestens videnskabelige teorier.

Dr. Müller udviklede den første holistiske naturvidenskab, hvis grundlag er selve naturen og ikke en række selvsupplerende videnskabsmænds individuelle opfattelser. Med et citat af dr. Müller: »Der findes ingen menneskeskabt teknologi, som naturen ikke allerede kender og anvender på en langt mere intelligent, effektiv og miljøvenlig måde.«

Før Sovjetunionens endeligt i 1989 blev dr. Müller bedt om at underskrive et dokument, der bandt ham til et professionelt 10-årigt tavshedslofte om hans vi-

denskabelige opdagelser. I 1999 henvendte han sig til tidsskriftet *raum&zeit*, som han anså for at være det mest passende forum for hans artikler. Sammen med *Ehlers Publishing* grundlagde han *Institute for Space-Energy-Research Ltd.*, som han nu er partner i og leder af. Inden for disse rammer uddanner han interesserede til konsulenter i »rum-energi« og *Global Scaling*. ■

Der er allerede udviklet en række produkter omkring 'Global Scaling'. Et vigtigt redskab for seriøse studerende er dette EDB-program.

Oplysningerne er hentet fra en brochure om instituttets baggrund og arbejde. Flere oplysninger kan fås ved henvendelse til *Institute for Space-Energy-Research*, Gellinginger Straße 14e, D-82515 Wolfratshausen.
www.raum-energie-forschung.de

Hartmut Müller i diføt · nyt

2002	66.3/28, 67.4/12-15
2001	65.2/3-6, 64.1/7, 16-17, 24-26